

Chương 6

Sự Tồn Tại Của Một Tình Yêu Vĩnh Hằng

Muốn hỏi thượng đế, tình yêu có thể tiếp diễn được không?

Khi tôi biết được những chuyện ẩn dấu đằng sau

hạnh phúc trong quá khứ,

Cuối cùng đã hiểu được, có một số tình yêu,

Không kết thúc khi cuộc sống kết thúc,

Mà thực ra, lúc đó tình yêu mới bắt đầu.

Hóa ra sự tồn tại của chúng ta cũng chính là

sự tiếp diễn của tình yêu.

Triệt Dã đưa tôi đến nhà từ trường thời gian, một cách thuận lợi, đây là lần thứ ba tôi đến đây.

Và lần này là cho bản thân tôi.

Tôi chú tâm đi tìm tên mình, nhưng Triệt Dã kéo tôi lại, khẽ lắc đầu.

“Nên tìm cả gia đình của Hy Nhã.”

Tôi thoáng do dự, nhưng vẫn nghe theo lời của Triệt Dã, ấn mạnh nút màn hình bên dưới có viết tên gia đình tôi.

Trước tiên, trên màn hình xuất hiện một người phụ nữ rất dịu dàng, tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay đó là mẹ tôi. Mẹ có mái tóc dài, đôi mắt dịu dàng hơn đôi mắt của bố rất nhiều, khi cười hai bên má thoáng lộ ra hai lúm đồng tiền, xinh đẹp gần gũi hơn trong những tấm ảnh mà tôi đã xem. Không giống như mẹ của Triệt Dã, mẹ tôi có vẻ là một người phụ nữ giản dị và hơi mơ mộng.

Mẹ thích vào bếp nấu nướng, thích học cách nấu các món điểm tâm.

Lúc chiều tôi, khi đón bố trở về nhà là lúc mẹ cười hạnh phúc nhất.

Rồi một ngày, mẹ cảm thấy trong bụng có gì đó không ổn, nên đến bệnh viện để kiểm tra, kết quả là mẹ có mang. Mẹ vừa ngạc nhiên vừa mừng, nói với tất cả những người mà mẹ gặp trên đường: “Tôi sắp được làm mẹ rồi”. Ai đi trên đường cũng cảm nhận được nụ cười hạnh phúc của mẹ, đều chúc mừng mẹ.

Khi về đến nhà, mẹ nói tin này với bố. Bố lập tức nhảy lên, sung sướng hét to: “Anh sắp được làm bố. Anh sắp được làm bố rồi! Ha ha”.

“Vợ yêu, anh muốn vuốt ve con của chúng ta.” Bố hào hứng nhìn bụng mẹ chăm chăm.

Mẹ cười và đập nhẹ vào tay bố.

“Con vẫn còn nhỏ lắm, làm sao mà anh cảm nhận được.”

“Vợ yêu em thật là vĩ đại.”

“Là con của chúng ta vĩ đại, không biết thiên sứ nào sẽ đến với chúng ta đây.” Trong mắt mẹ tràn ngập tình yêu và niềm hạnh phúc.

“Nhất định là một thiên sứ rất đáng yêu!” Bố mỉm cười.

Sau đó, mẹ bắt đầu ở nhà để dưỡng thai. Tuy có thai rất mệt mỏi, nhưng mẹ lại rất vui vẻ.

Mẹ còn liên tục hỏi bố. “Chẳng phải là tính cách của phụ nữ có thai thường nóng nảy sao?”

Bố vội vàng xoa xoa tay nói: “Làm gì có chuyện đó. Cho dù có nóng nảy nữa thì cũng vẫn là người vợ đáng yêu và dịu dàng của anh”.

Mẹ cười hạnh phúc.

Những ngày sau đó, mẹ luôn tự nói với bản thân phải tạo cho con một môi trường vui vẻ nhất.

Sau khi bố đi làm, mẹ thường kể chuyện, đọc thơ cho cái thai trong bụng là tôi nghe, thậm chí có lúc mẹ còn hát cho tôi nghe nữa.

Mẹ thường thì thầm với tôi: “Con yêu, con nhất định không được di truyền giọng ca của bố, nếu không mẹ sẽ buồn lắm đấy”.

Nói xong, mẹ lại mỉm cười.

Bụng mẹ ngày càng to ra. Khi tâm trạng mẹ không được vui, mẹ thường bắt bố, vốn là một người rất nghiêm nghị, phải hát hò và nhảy múa cho mẹ xem.

“Anh hát Quốc ca nhé.” Bố khó khăn chọn lựa bài hát có vẻ an toàn nhất.

“À, em muốn nhìn anh nhảy điệu Hawaii của ông nội nhóc Marukô...” Mẹ cố tình bắt bí bố, mà còn nói rất dịu dàng.

Bố thật đáng thương, đi làm cả ngày, vừa về đến nhà chưa thở ra hơi, đã lại phải làm đủ thứ để vợ vui. Nhưng khi bố nhìn thấy mẹ cười nghiêng ngả, trên mặt bố cũng nở một nụ cười mãn nguyện.

“Bà xã à, anh yêu em.”

Mẹ chớp chớp mắt, dịu dàng vuốt ve mặt bố.

“Em cũng yêu anh, bố nó ạ.”

Tất cả mọi thứ, xem ra thật hạnh phúc.

Nhưng niềm hạnh phúc này, lại khiến tôi, bây giờ chỉ có thể xem lại qua màn hình, càng đau lòng hơn.

Nếu như mẹ không bị bệnh, nếu như mẹ cùng sống với tôi đến khi tôi lớn thì tuyệt biết bao.

Hình ảnh bắt đầu chuyển sang cảnh khác.

Ồ? Hình như tôi nghe thấy tiếng rên khe khẽ. Sau đó, trên màn hình xuất hiện hình ảnh mẹ đang vô cùng đau đớn, mặt mẹ vã mồ hôi, tóc dính chặt lên mặt, mẹ luôn miệng kêu rên và hét lên đau đớn.

Là tôi sắp ra đời sao?

Tôi căng thẳng nhìn lên màn hình, nhưng sao nét mặt của bác sĩ lại nặng nề như vậy? Ông chau mày, dường như đang phải đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn.

Trời ơi, tôi thấy lo lắng quá!

Tôi bắt giắc kéo tay Triệt Dã.

“Triệt Dã! mẹ mình... Sẽ không có chuyện, gì xảy ra chứ?”

Triệt Dã cười, an ủi tôi: “Cậu yên tâm, không có chuyện gì đâu”.

Nhưng cậu nói chưa dứt lời, trên màn hình, giọng của bác sĩ đã vang lên: “Hai mẹ con, chỉ có thể giữ lại một người”.

Giống như câu nói trên phim truyền hình, trong nháy mắt, có thể ném người ta xuống địa ngục. Tôi bắt đầu run rẩy, trái tim như bị bóp nghẹt, sau đó không ngừng bị khoét đục thành những đường vân.

Đau! Đau quá.

Bác sĩ... nói gì cơ?

“Triệt Dã, mình nghe nhầm rồi sao? Nhất định là mình đã nghe nhầm, đúng không? Đúng không?”

Chẳng phải mẹ bị bệnh qua đời sao? Chẳng phải bố nói do bố chăm sóc mẹ không tốt nên mẹ mới bị bệnh sao?

Cho nên, nhất định không phải là những gì tôi đang xem đây, nhất định không phải như vậy!

Nhất định không phải vì tôi mà mẹ...

Tôi cố phủ định tất cả những gì đang thấy, nhưng nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Hình ảnh mẹ đang cố gắng chịu đựng đau đớn trước mắt tôi là gì chứ? Cho dù tôi không muốn tin, nhưng nếu như sự thực đúng là mẹ vì tôi mà...

Không! Tôi không chấp nhận, tôi không thể chấp nhận, tôi không tài nào chấp nhận sự thực này!

“Bác sĩ, hãy cứu lấy con tôi!” Trong phòng phẫu thuật yên tĩnh, chợt vang lên mỗi tiếng cầu xin yếu ớt nhưng vô cùng kiên định của mẹ.

Bác sĩ do dự: “Quyết định này, chị không định bàn bạc với chồng mình sao?”.

“Bác sĩ, hãy cứu lấy con tôi... hãy cứu lấy con tôi.”

Giống như một âm thanh từ rất xa vọng lại, rồi to dần lên, cứ thế tấn công vào lớp màng nhĩ của tôi.

“Cứu lấy con tôi, cứu lấy con tôi!”

Bên ngoài phòng phẫu thuật, sau khi nghe bác sĩ thuật lại tình hình, mặt bố bỗng trở nên trắng bệch, người lắc lư mạnh, dường như không thể chịu đựng nổi cái tin giống như trong ác mộng này.

“Bác sĩ, hãy cứu...”

“Vợ anh kiên quyết đòi cứu đứa bé, nhưng tôi mong hai người hãy cân nhắc thật kỹ.”

“Bác sĩ... bác sĩ!” Bố nắm chặt cánh tay bác sĩ. “Cho tôi vào gặp vợ tôi! Hãy cho tôi vào gặp vợ tôi! Cho tôi được bàn bạc lại với vợ tôi, cho tôi nói chuyện với cô ấy! Bác sĩ, tôi xin ông! Xin ông.”

Bàn tay bố nắm tay bác sĩ, người run bần bật, tưởng chừng như nếu buông ra, bố sẽ ngã ngay xuống.

“Bác sĩ, tôi cầu xin ông, cầu xin ông.”

“Được rồi.”

Mẹ đã bình tĩnh trở lại sau nỗi tuyệt vọng, mẹ nhìn bố dịu dàng, cười yếu ớt.

“Bố nó...”

Sau khi có mang, mẹ rất thích gọi bố như vậy. Và mỗi lần như thế, bố đều mỉm cười và hôn lên trán mẹ.

Nhưng lần này, khi nghe mẹ gọi như vậy, môi bố mím chặt lại rất lâu, nhưng vẫn không tài nào gượng cười được. Bố cố gắng nhếch khóe môi, nhưng lại tạo ra một nét mặt còn khó coi hơn là khóc.

Hai bàn tay bố nắm chặt lại thành nắm đấm, cố gắng kiềm chế cơ thể đang lắc lư và run rẩy. Bố đau đớn nhìn mẹ với khuôn mặt đầy nước mắt và mồ hôi, từng bước, từng bước lê đến bên giường bệnh.

Bố từ từ ngồi xuống, đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc đang dính chặt trên trán mẹ, sau đó khẽ rướn người về phía trước, đặt lên trán mẹ một nụ hôn trinh trọng nhưng chan chứa tình yêu.

Mẹ nhẹ nhàng nhắm mắt, giọt nước mắt lấp lánh chảy ra từ khóe mắt.

“Anh hiểu em, đúng không?”

“...Ừ.” Cổ họng bố giống như bị cái gì đó chặn lại, câu trả lời tuy nhỏ, nhưng lại chứa đựng bao nỗi đau đớn.

“Mấy tháng nay, ngày nào em cũng được ở cùng con, nếu bây giờ không có con, em sẽ phát điên mất...”

“Xin lỗi, em không thể ích kỷ như vậy...”

“Xin lỗi, em không thể để con vẫn còn bé thế này mà phải một mình đi đến nơi xa...”

“Con sẽ thay em ở bên anh, sẽ thay em yêu anh...”

“Em sẽ ở một nơi rất xa... chờ chờ cho hai bố con...”

“Được gặp anh là hạnh phúc lớn nhất của đời em, em... rất mãn nguyện...”

Bố nắm chặt tay mẹ, nhìn mẹ âu yếm, lắng nghe những câu nói đứt quãng của mẹ, tĩnh mạch trên cổ tay mẹ đập dồn dập.

Bố... thực ra đang cố tỏ ra thật mạnh mẽ.

Bố gật đầu, nói với mẹ: “Anh sẽ đem lại cho con của chúng ta một cuộc sống thật hạnh phúc”.

Mẹ nhìn bố say đắm, giống như muốn khắc sâu hình ảnh của bố vào trong tim. Trong mắt mẹ hiện lên sự cam tâm tình nguyện, là sự lưu luyến không rời xa, là... ly biệt.

“Ông xã, cảm ơn anh.”

“Mẹ nó, anh yêu em.”

Đó là lần đầu tiên bố gọi mẹ là “mẹ nó”.

Trước đây bố luôn nói, chờ sau khi con ra đời, ngày nào anh cũng gọi em là “mẹ nó”. Nhưng bố biết, bây giờ mà bố không gọi, thì sau này sẽ không bao giờ còn có cơ hội để gọi nữa.

Thế nên, câu nói tuy được phát ra rất nhẹ nhàng nhưng nặng nề này cũng chính là lời từ biệt.

Nước mắt bố cứ thế tuôn rơi lên mặt mẹ, hòa cùng với nước mắt của mẹ, hạnh phúc và đau thương cùng tuôn chảy.

“Anh hãy nói với con chúng ta, em... em rất... rất yêu con.”

Bố hôn bay phách lạc tiếp tục chờ đợi bên ngoài phòng phẫu thuật, còn trong phòng phẫu thuật, mẹ đang dồn chút sức lực cuối cùng để sinh hạ thiên sứ nhỏ mà mẹ yêu quý nhất.

Tiếng khóc của đứa bé vang lên khắp cả phòng phẫu thuật, còn mẹ... lại từ từ nhắm mắt, không bao giờ... không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Bố ôm ghì lấy cơ thể mẹ đang lạnh dần đi, khóc đến khàn cả tiếng.

Còn tôi khi xem đến cảnh này, trước mắt tôi mọi thứ đã như nhòa đi từ lâu rồi, cho dù có liên tục lau, nước mắt vẫn cứ tuôn rơi.

Sao lại có thể như vậy?

Tại sao... Mẹ không phải do bị bệnh mà qua đời là do tôi... mẹ đã dùng sinh mạng của mình để đổi lấy sự sống cho tôi!

“Nếu như không phải do mình...” Tôi ôm ngực ngồi sụp xuống, cảm tưởng như không thở được. Tim đau nhói, rất đau, rất đau. Tôi vừa khóc vừa tự trách mình: “Nếu không phải vì mình... mẹ sẽ không chết. Nếu không phải vì mình, bây giờ mẹ đang sống hạnh phúc cùng bố. Nếu không phải vì mình, bố sẽ có người để tranh luận cùng. Nếu không phải vì mình...”

Đều do tôi không tốt! Tất cả đều là lỗi của tôi!

Tôi không nên có mặt trên thế giới này! Là do tôi đã hại mẹ!

“Hy Nhã, cậu đừng như vậy.” Triệt Dã ôm chặt lấy tôi. Cậu ấy đang muốn an ủi tôi sao? Nhưng Triệt Dã, bất kể là ai khi gặp phải hoàn cảnh này... đều không thể chấp nhận được đâu!

Trái tim tôi như bị một vật nặng đè chặt, đau đến nỗi tưởng như sắp ngừng đập.

“Hy Nhã, đừng có như vậy, chẳng ai muốn như thế cả, cậu đừng tự trách mình.” Tiếng của Triệt Dã rõ ràng là đang vang bên tai, nhưng lại giống như vọng từ xa tới.

“Cho dù mình có tìm được mẹ... mẹ cũng sẽ không cần mình, đúng không? Mình đã khiến cho bố mẹ phải xa nhau lâu như vậy, đều là lỗi của mình...”

“Hy Nhã!” Triệt Dã hét lên với tôi, cố gắng kéo tôi đứng dậy. “Cậu làm sao vậy?”

Tôi mơ màng nhìn Triệt Dã.

Sao nét mặt cậu lại nghiêm nghị như vậy? Sao giọng nói của cậu lại nghiêm khắc như vậy? Cậu đang tức giận sao? Cậu đang trách mình sao? Quả nhiên... đến Triệt Dã cũng cho rằng đó là lỗi của tôi.

Chẳng trách trong nhà không có bức ảnh nào tôi chụp cùng với mẹ, vì làm gì có cơ hội!

Chẳng trách, mỗi khi tôi đòi bố kể chuyện của hai mẹ con lúc tôi còn nhỏ, bố đều kể rất chậm, hóa ra là bố đang vừa nghĩ vừa kể...

“Hy Nhã!”

Triệt Dã giữ chặt lấy tôi, làm vai tôi đau nhức.

Nhưng dù có đau thế nào, cũng không đau bằng nỗi đau trong lòng tôi.

“Đó không phải là lỗi của cậu!” Giọng nói của Triệt Dã rất to, giống như đang muốn đánh thức người bị chìm đắm trong sự oán trách bản thân là tôi lúc này.

Vẻ mặt của cậu rất nghiêm nghị, đó là vẻ mặt mà từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi nhìn thấy.

Tôi thần thờ nhìn cậu.

“Không phải là lỗi của Hy Nhã, chẳng phải lỗi của ai cả!” Triệt Dã thở dài, vẻ mặt dịu dàng mà tôi quen thuộc đã dần quay trở lại. “Hy Nhã, có rất nhiều việc, không cần phải làm rõ ai đúng ai sai, giống như bố mẹ mình vậy, chẳng ai sai cả nhưng họ vẫn chia tay. Cậu đừng tự đào một cái hố rồi nhốt mình trong đó không chịu ra, mọi việc không như cậu nghĩ đâu. Cậu quên rồi sao? Cậu chính là thiên sứ của bố mẹ cậu! Đối với họ, chỉ cần thiên sứ của họ luôn vui vẻ, hạnh phúc, bất kể thứ gì cho dù đó là tính mạng, đều có thể hy sinh.”

“Có đúng như vậy không?” Tôi mơ màng hỏi.

“Đúng như vậy.” Triệt Dã nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, cười nói. “Cho nên, việc mà cậu phải làm là phải mãi mãi vui vẻ, hạnh phúc. Có như vậy, mẹ cậu ở trên trời cao nhìn xuống mới yên tâm. Cậu cũng không muốn bố mẹ lo lắng cho mình, đúng không nào?”

“Đúng vậy!” Tôi nhìn vào mắt cậu, bỗng cảm thấy ấm áp lạ lùng, nên cứ gạt đầu lia lia.

Triệt Dã xoa đầu tôi, kéo tôi đến phía trước màn hình.

“Hy Nhã, cậu nhìn xem, ở đây có nút bấm của đèn biểu tượng cho hạnh phúc, cũng có nút bấm của đèn biểu tượng cho buồn đau. Cậu có phát hiện ra không, vừa rồi khi màn hình chiếu các hình ảnh đó, chỉ có đèn biểu tượng cho hạnh phúc là sáng liên tục.”

Nghe Triệt Dã nói vậy, tôi vội vàng lau nước mắt, chăm chú nhìn kỹ.

Đúng vậy... chính là đèn màu vàng - biểu tượng cho hạnh phúc!

“Cho nên dù đó là việc dùng tính mạng để đổi lấy sự sống, nhưng vì Hy Nhã, mẹ cậu vẫn cảm thấy hạnh phúc. Nếu cậu không nghĩ thông suốt vấn đề này, mà cứ tự trách mình thế chẳng phải là đã làm trái với di nguyện của mẹ cậu sao?”

“Như vậy thật sao?”

“Đúng vậy!”

Đáng lẽ tôi cũng nên hiểu điều này chứ...

Tôi đã từng nói nhiều câu để an ủi Triệt Dã, tại sao đến hoàn cảnh của mình, tôi lại không hiểu ra cơ chứ?

Đó là những việc không thay đổi được, nếu vậy thì chúng ta hãy dùng một thái độ tích cực để đối diện với nó, như thế chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Cho nên tôi không được khóc nữa. Tôi phải sống thật hạnh phúc và vui vẻ, tôi phải luôn cười tôi muốn mẹ yên tâm, tôi muốn mẹ biết, bố đã làm được việc mà bố từng hứa với mẹ.

Hy Nhã rất giỏi, rất giỏi.

“Triệt Dã, cảm ơn cậu!” Tôi ôm Triệt Dã.

Cuối cùng cậu đã yên tâm, mỉm cười nói: “Ngốc ạ”.

Tôi đi về phía trước, sờ nhẹ lên nút bấm màu vàng tượng trưng cho hạnh phúc, không cần thận nên đã ấn nhầm vào nút quay lại, hình ảnh trên màn hình bỗng thay đổi, đèn màu hồng tượng trưng cho sự “vui vẻ” sáng lên.

Mẹ với bụng bầu khá to đang nhìn bố nhảy điệu Hawaii một cách vụng về, cười như nắc nẻ, có lúc mẹ còn cười phá lên.

Mẹ ngồi trên sofa đợi bố tan làm về, kể chuyện *Nàng bạch tuyết và bảy chú lùn* cho em bé trong bụng nghe, mẹ nói: “Con yêu, con có cảm thấy hoàng hậu thật tham lam không? Bà ấy hy vọng con gái của bà ấy sẽ là cô bé xinh xắn nhất trên thế gian này. Nhưng con yêu à, mẹ rất hiểu tình cảm trong lòng bà ấy. Vì bây giờ trong lòng mẹ cũng đang có mong ước như vậy, mẹ hy vọng có thể đem lại cho con những điều tốt đẹp nhất, muốn con là đứa bé đáng yêu nhất, vui vẻ nhất trên thế giới này. Cho nên, con yêu của mẹ, con phải cùng mẹ cố gắng nhé!”.

Có một lần mẹ không cẩn thận nên bị ngã, ngắt đi, việc đầu tiên khi tỉnh lại là mẹ níu lấy bác sĩ và hỏi: “Con tôi thế nào rồi?”.

Cho đến khi nghe bác sĩ nói đi nói lại là đứa bé không sao cả, mẹ mới yên tâm nằm xuống nghỉ ngơi, sau đó cứ liên tục nói: “Con yêu, mẹ xin lỗi, tại mẹ không cẩn thận. Mẹ hứa với con, nhất định sẽ không để xảy ra chuyện này nữa đâu”.

Cuối tuần, bố cùng mẹ đi dạo bộ trong công viên. Mẹ nhìn thấy trẻ con trong công viên đang vui vẻ nô đùa, bỗng quay sang hỏi bố. “Bố nó à, anh nói thử xem, con của chúng ta sẽ thế nào?”.

“Ừ...” Bố đắm chiêu suy nghĩ, trên mặt nở nụ cười rạng ngời hạnh phúc. “Nếu là con gái, thì sẽ giống em, có mái tóc dài, đôi mắt hiền dịu và nụ cười ấm áp. Nếu là con trai, đương nhiên là sẽ đẹp trai như bố nó rồi.”

“Da mặt anh dày quá đấy.”

Bố vội chuyển ngay sang bộ mặt vô cùng khiêm tốn.

“Không, không, không, da bụng của vợ anh phải dày hơn chứ.”

“Anh này!” Mặt mẹ đỏ ửng lên.

Bố cười vô cùng vui vẻ. Bố nắm lấy tay mẹ rồi hôn nhẹ lên đó một cái.

“Bà xã à, chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc như thế này.”

Mẹ nói vẻ xúc động: “Bố nó...”

Dưới ánh trời chiều, bóng bố mẹ ngã vào nhau trông thật hạnh phúc.

Đột nhiên tôi cũng có cảm giác ánh nắng chiều ấm áp cũng đang soi bóng trên người tôi, ấm áp, ngọt ngào.

Chợt cảm thấy hình bóng nhỏ bé vừa chạy vụt qua chỗ bố mẹ đó chính là tôi, là hình ảnh hạnh phúc của gia đình ba người chúng tôi.

Bồng có cảm giác như mẹ đang đứng bên cạnh tôi, dịu dàng hát, sau đó nói, Hy Nhã nhất định không được di truyền giọng ca của bố, nếu không mẹ sẽ buồn lắm đấy.

Sau đó, tiếng cười dịu dàng, bay lượn khắp nơi.

Thực ra mẹ chưa bao giờ rời xa tôi.

Sau khi ánh đèn màu hồng vụt tắt, những hình ảnh đang chiếu trên màn hình trước đó vẫn tiếp tục.

Sau khi mẹ qua đời, bố bắt đầu thực hiện những gì bố đã hứa với mẹ. Bố mua cho tôi chiếc cặp tóc rất đẹp, thậm chí còn học cô hàng xóm cách buộc tóc bím sao cho thật đẹp. Khi không có tôi bên cạnh, bố thường lấy tóc búp bê để luyện tập cách buộc tóc bím, hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn không thành công.

Nhìn hình ảnh chán nản của bố, tôi thực sự chỉ muốn rúc vào lòng bố, nói với bố rằng, con không thích bím tóc kiểu công chúa, con chỉ thích bố thôi!

Bồng nhiên hình ảnh lại chuyển sang cảnh ở bệnh viện. Bố đang nắm tay tôi khi đó mới bốn tuổi đi trên hành lang rất dài, tôi ngược đầu hỏi bố. “Bố ơi, thất thính gián đoạn là gì hả bố?”.

Bố xoa nhẹ đầu tôi, đắm chiêu suy nghĩ xem nên giải thích với tôi thế nào.

“Chính là tai bị đau, nên phải đến khám.”

“À.” Nhìn điệu bộ tỏ ra đã hiểu ra vấn đề của tôi, nhưng sao mặt bố vẫn thể hiện sự lo lắng như vậy.

Khi còn nhỏ, chắc là tôi đã khiến bố phải lo lắng không ít. Hơn nữa, đàn ông vốn không cẩn thận, nhất định có nhiều lúc bố đã rất lúng túng.

Nhớ lại hình ảnh bố thay tã cho tôi, rồi hình ảnh bố học mãi mà vẫn không biết cách buộc tóc bím cho tôi... tuy trong lòng vừa đau xót vừa xúc động, nhưng tôi rất muốn cười...

Thực ra từ nhỏ tôi đã không thích bệnh viện, vì vào bệnh viện toàn ngửi thấy mùi nước sát trùng, lại còn phải nghe người lớn nói toàn những chuyện mình không hiểu nổi. Không chỉ có như vậy, mỗi lần đến bệnh viện đều bị các cô y tá tiêm, về nhà còn phải uống rất nhiều thuốc đắng ời là đắng. Cho nên mỗi khi bố đưa tôi đi bệnh viện khám bệnh, tôi đều ôm chặt lấy cửa nhà không chịu đi.

“Bố, con sẽ tố cáo bố ngược đãi trẻ con, con sẽ làm như vậy thật đấy?”

Nhưng cuối cùng, vẫn bị bố dùng bàn tay to khỏe lôi tôi đến bệnh viện.

“Cô y tá, cháu sợ đau lắm, nên xin cô nhẹ nhàng một chút.” Khi đó, tôi vô cùng oán hận người bố nhẫn tâm.

Nhưng cảnh tượng mà tôi xem được ở nhà tù trường thời gian lại là, khi cô con gái bé xíu là tôi mỗi khi bị tiêm đau thường khóc rống lên, khiến cho người bố thường ngày vẫn luôn cứng rắn là thế cũng không nỡ nhìn cảnh tượng đó, đành phải quay mặt đi.

Trên màn hình là hình ảnh tôi đang ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang bệnh viện. Nhân lúc bố và bác sĩ đang nói chuyện với nhau, tôi lén chạy đi chỗ khác, một mình ngồi gấp máy bay giấy. Chỉ trong nháy mắt, tôi đã gấp xong máy bay giấy rồi, nhưng phải mang đi đâu để thả cho nó bay đây?

Bỗng nhiên, mắt tôi sáng bừng lên, tôi đã phát hiện ra cửa sổ ở cuối hành lang.

Máy bay giấy nên bay trên không trung.

Tôi cầm máy bay, vừa bắt chước tiếng máy bay, vừa chạy nhanh về hướng cửa sổ ở cuối hành lang.

Khi chạy ngang qua một phòng bệnh, tôi bất giác nhìn vào bên trong, chỉ nhìn thấy một cậu bé đang ngồi trên giường bệnh. Cậu bé đang ngẩn ngơ nhìn ra bên ngoài, ánh mắt cậu ta có vẻ hốt hoảng, mơ màng, không có tiêu cự.

Tôi quay đầu lại, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng cậu bé trên giường bệnh lập tức nhảy ngay xuống giường, sau đó đuổi theo tôi. Cậu ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ ôm chặt lấy tôi, rất chặt không chịu buông ra. Tôi bất ngờ gặp phải tình huống như thế, sợ quá khóc rống lên.

Đúng vậy, cậu bé đó chính là Thần.

Thần mím chặt môi, ánh mắt đờ đẫn, vẻ mặt không chút biểu cảm, chỉ cố gắng hết sức ôm chặt lấy tôi, bất luận tôi có cựa quậy thế nào, khóc to đến mức nào cũng không chịu buông ra.

Lúc đó, tôi khóc thảm thiết như thể sắp đến ngày tận thế.

“Bố cứu con, bố ơi! Bố ơi?”

Khi nghe thấy tiếng khóc của tôi, bố vội chạy lại, và cả chú Cố sau khi làm xong một số việc quay lại nhìn thấy cảnh này, cả hai vội vàng tách chúng tôi ra. Nhưng cậu bé Thần lúc đó vẫn cố nắm lấy vạt áo tôi, dứt khoát không chịu buông. Ánh mắt Thần cứ nhìn chăm chú vào chiếc máy bay giấy tôi đã đánh rơi xuống đất trong lúc hoảng sợ.

“Tiểu Thần, bố con mình quay lại phòng bệnh được không con?” Chú Cố dỗ Thần, nhưng Thần không có phản ứng gì, giống như không nghe thấy bất cứ âm thanh nào vậy.

Chú Cố thở dài một tiếng, nói với bố tôi: “Có thể phiền anh cùng vào bên trong ngồi một lát được không? Tôi sẽ nghĩ cách cho con trai tôi bỏ tay ra khỏi áo cháu”.

Bố thấy tình cảnh này, mỉm cười rồi gật đầu sau đó xoa đầu tôi nói: “Hy Nhã ngoan, không phải sợ, anh ấy là người tốt con ạ”.

Tuy tôi chưa nín, nhưng vẫn nghe lời bố, gật đầu đồng ý.

Nhưng Cố Hạo Thần vẫn cứ đứng bất động, mắt vẫn dán chặt vào chiếc máy bay giấy bị rơi xuống đất. Bố nhìn thấy vậy, cúi xuống nhặt chiếc máy bay lên đưa cho Thần.

“Cháu thích chiếc máy bay này phải không?”

Thần lập tức giật ngay lấy chiếc máy bay, sau đó chẳng nói năng gì, rúc luôn vào lòng tôi.

Hồi đó, đối với tôi, có lẽ Cố Hạo Thần là một người đáng sợ.

Sau khi vào phòng bệnh, Cố Hạo Thần ngồi trên giường. Tôi bị Thần túm chặt lấy gấu áo nên cũng đành phải ngồi cùng trên giường.

Bố của Cố Hạo Thần và bố tôi nói về Tinh Tinh, nói là do Cố Hạo Thần bị kích động mạnh, nên chẳng nói năng gì cũng chẳng có phản ứng gì đến cơm cũng không chịu ăn, không còn cách nào khác, nên bố mẹ Thần đành phải đưa anh đến bệnh viện để truyền đạm.

“Mẹ thằng bé nhìn thấy nó thế này nên đã khóc đến mức như kiệt sức, bây giờ đang truyền nước bên phòng khám bệnh.” Chú Cố thở dài, nét mặt rầu rĩ không biết phải làm sao. Còn khi nói về cô con gái nhỏ Tinh Tinh, chú lộ rõ vẻ đau khổ tột cùng.

Bố nhìn Cố Hạo Thần, rồi lại nhìn tôi, sau khi suy nghĩ một lát bèn nói: “Tôi có cách này, không biết có được hay không?”

“Mời anh cứ nói.” Chú Cố vội vàng đáp.

“Đề con gái tôi đóng giả làm em gái của con trai anh, như vậy biết đâu con trai anh lại có cơ may bình phục được.”

Sau khi nghe ý kiến của bố, chú Cố thoáng do dự, nhưng cũng lại nóng lòng muốn thử xem thế nào.

Cuối cùng, chú đưa ra quyết định, nói: “Chúng ta thử xem sao!”.

Cả hai ông bố tiến đến đứng trước mặt chúng tôi. Chú Cố cầm lấy tay Cố Hạo Thần nói: “Tiểu Thần của bố thật giỏi, ngay cả khi hình dáng của em gái thay đổi mà con vẫn nhận ra”.

Đôi mắt đờ đẫn của Cố Hạo Thần bỗng có chút cảm xúc, rồi vội vàng quay sang phía bố cậu hỏi lại: “Em gái?”.

“Đúng vậy, đã tìm thấy em gái cháu rồi.” Bố tôi đứng bên cạnh cũng nói thêm vào.

“Em gái?” Cố Hạo Thần lại quay sang tôi, không nắm gấu áo tôi nữa mà đưa tay lên vuốt tóc tôi.

Hồi nhỏ kiểu tóc của tôi và Tinh Tinh giống nhau, đều là để kiểu đầu vuông ngắn!

Nhưng Thần lại lắc lắc đầu.

“Em gái không giống thế này, đây không phải là em gái.”

Chú Cố nắm chặt lấy tay con.

“Tiểu Thần, con cũng biết là em gái con đã từng bị rơi xuống biển, bố phải vất vả lắm mới tìm lại được em con đấy. Ở dưới biển em con đã ăn một thứ rất kỳ lạ, thế nên hình dáng mới thay đổi thế này. Nhưng con nhìn xem, tóc của em con vẫn như vậy, kiểu đầu vuông ngắn thế này chẳng phải do Tiểu Thần chọn cho em sao? Còn cả máy bay giấy nữa, cả Tiểu Thần và em gái con đều thích chơi máy bay giấy nhất, đúng không nào? Nếu con không nhận ra em, em sẽ buồn lắm đấy. Nói không chừng, sau này em không thèm quan tâm đến chúng ta nữa đâu.”

Cô Hạo Thần nghe bố nói xong, gật gật đầu, đôi mắt vốn dĩ u ám đã dần dần sáng lại. Thần ngẩng đầu nhìn tôi, cuối cùng nói với vẻ khẳng định: “Em gái”.

Từ đầu đến cuối tôi chẳng hiểu mọi người đang nói gì, chỉ biết ngẩn mặt ngồi nhìn và suýt bật khóc.

Từ đó trở đi, bố thường đưa tôi tới bệnh viện để thăm Cố Hạo Thần. Tôi và Thần nằm bò trên giường để gấp rất nhiều máy bay giấy. Tôi còn nói với Cố Hạo Thần những câu mà bố đã dạy tôi: “Anh à, anh phải chịu khó ăn cơm, như thế anh mới có thể bảo vệ em không bị nước biển cuốn đi, như thế anh mới có thể chơi với em”.

Câu nói này của tôi rất có tác dụng. Cố Hạo Thần đã bắt đầu chịu ăn cơm, sức khỏe cũng hồi phục dần. Sau đó Thần được xuất viện, bố cũng thường đưa tôi tới nhà Thần chơi.

Cố Hạo Thần đã bắt đầu vui vẻ hoạt bát trở lại và mỗi khi được gặp tôi, anh đều rất vui. Mỗi khi tôi đến nhà, trong nhà có những đồ gì ngon hay đồ chơi đẹp, anh đều bày ra trước mặt tôi giống như là dâng vật quý vậy. Khi mà cả hai chúng tôi cùng xem phim hoạt hình, anh không bao giờ tranh giành với tôi. Chỉ cần tôi thích đồ gì anh đều tặng cho tôi hết. Khi tôi vui, anh cùng tôi chia sẻ niềm vui, mỗi khi tôi buồn anh lại cùng tôi san sẻ nỗi buồn.

Sau đó, có một quãng thời gian vì công việc bận rộn, nên bố không đưa tôi đến nhà anh chơi được, Thần ở nhà suốt ngày khóc lóc âm ỉ, cứ luôn miệng hỏi tại sao em gái không về nhà, tại sao cứ phải cách mấy ngày mới được gặp em gái.

Chú Cố đã dỗ dành anh: “Tiểu Thần! Con quên rồi sao? Vì con không chú ý đến em gái nên em con không cẩn thận mới bị nước biển cuốn trôi đi mất. Bố nghĩ rằng nhất định là em gái con đang thử thách con, muốn thử xem con có

thực sự là một người anh mẫu mực hay không. Chỉ cần con tốt với em, khiến cho em tin tưởng con, thì em nhất định sẽ trở về nhà”.

Trẻ con, bất luận câu chuyện như thế nào, đều có thể nhanh chóng tin đó là sự thật. Vì vậy, Cố Hạo Thần đã rất tin tưởng vào những gì chú Cố nói.

Sau đó, vào một ngày cuối tuần, tôi và bố bị đánh thức bởi các âm thanh âm ĩ ở tầng dưới, tiếp đó lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Khi vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy cả gia đình Cố Hạo Thần đang đứng trước cửa và nói: “Từ giờ trở đi, chúng ta là hàng xóm của nhau rồi, mong được anh quan tâm giúp đỡ”. Và chúng tôi đã trở thành hàng xóm của nhau như vậy đó.

Cố Hạo Thần còn cho tôi rất nhiều thạch, bánh pudding. Anh nói: “Em gái, anh sẽ đối xử tốt với em, cho nên em phải mau chóng về nhà nhé”.

Trong một khoảng thời gian rất dài Thần đều gọi tôi là em gái, đối xử với tôi rất tốt.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, anh không gọi tôi là em gái nữa, mà gọi tôi là “Hy Nhã.”

“Hy Nhã, đây là bánh ga tô hạt dẻ mà em thích ăn nhất đấy.”

“Hy Nhã, em đã làm xong bài tập về nhà chưa? Có chỗ nào không hiểu không?”

“Hy Nhã, mau lên, sắp muộn học rồi.”

Mỗi khi tôi bị người khác ức hiếp, chỉ có Thần ở bên cạnh tôi rồi đưa tôi về nhà. Những lúc đó tôi luôn coi Thần là người thân thiết và đáng tin cậy, chỉ cần ở bên cạnh anh, tôi không cần lo lắng gì nữa, bệnh viêm tai của tôi cũng không tái phát nữa.

Trước mặt Cố Hạo Thần, tôi cảm thấy rất thoải mái. Vì tôi biết anh luôn luôn chiều tôi cho nên tôi cũng chẳng cần phải kiêng dè gì cả.

Hình ảnh được chiếu kế tiếp trên màn hình lại là hình ảnh tôi giúp người khác đưa thư tình cho anh, nếu không phải được xem tại nhà từ trường thời gian, thì gần như tôi đã quên mất việc này.

Đó là cô bạn ở lớp bên cạnh nhờ tôi đưa bức thư tình cho Cố Hạo Thần. Lúc đó Thần đã học lớp chín, đang chịu nhiều áp lực của kỳ thi chuyển cấp. Thần được các bạn gái thích, tôi cảm thấy rất vui.

Hồi đó tôi còn nghĩ rằng, nếu Thần biết tôi đã giúp anh làm quen được với bao nhiêu bạn nữ xinh đẹp như vậy, nhất định anh sẽ cảm ơn tôi sẽ mời tôi ăn rất nhiều kẹo sô cô la, bánh ga tô hạt dẻ và cả kem ly nữa.

Tôi ôm ấp suy nghĩ như vậy nên vui vẻ đưa bức thư bằng cả hai tay cho anh.

Nhưng lúc đó tôi lại không hề nhận ra nét mặt Cố Hạo Thần... bị tổn thương?

“Hy Nhã, em nghĩ... anh nên nhận bức thư này?” Anh hỏi tôi với giọng rất nhỏ, hơn nữa, giống như đang thận trọng che giấu đi sự hụt hẫng.

Tôi cố ý giả vờ làm ra vẻ huyền bí nói với anh: “Cô bạn đó thực sự là rất xinh đấy”.

“Hy Nhã...”

“Thần, em là người không tham lam đâu, chỉ cần anh mua cho em loại bánh ga tô hạt dẻ em thích nhất là được rồi.” Nói xong, tôi vẫy vẫy tay và vui vẻ đi về nhà. Nhưng ngay khi tôi vừa quay lưng đi, khuôn mặt vô cùng tuấn tú của Cố Hạo Thần dường như đã bị một lớp mây đen bao phủ.

Hình ảnh tiếp theo là cảnh ở một góc sân trường. Khi hình ảnh được chiếu từ xa, tôi nhìn thấy hai bóng người, đến khi hình ảnh được chiếu lại gần, tôi mới phát hiện ra đó chính là Cố Hạo Thần và bạn nữ xinh đẹp đó.

Mặt bạn nữ đó trắng hồng, bạn ấy đang cúi đầu thẹn thùng. Nhưng Cố Hạo Thần cầm bức thư mà bạn nữ đó viết, đưa ra trước mặt bạn ấy, rất chân thành và nói: “Minh xin lỗi”.

Bức thư đó thậm chí còn chưa được mở ra xem. Sau khi nhìn thấy bức thư, bạn nữ ngẩn người ra, dường như không thể nghĩ được lại có kết quả như vậy.

Nhưng ánh mắt của Thần rất kiên quyết.

Bạn nữ cắn môi, giật lại bức thư, chạy đi về vô cùng tức giận.

Cố Hạo Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẫm, thở dài náo nê.

Tối hôm đó tôi được ăn bánh ga tô hạt dẻ mà Thần mang đến, hoàn toàn không hề chú ý đến bộ dạng có vẻ như muốn nói nhưng lại kìm lòng không nói của anh.

Trong ánh mắt âm áp của anh hiện rõ lên sự hài lòng, và cả... sự bất lực.

Đó hình như không giống với tình cảm của anh trai dành cho em gái.

Đó là...

“Biểu hiện của một người con trai thích một người con gái.” Triệt Dã đột nhiên lên tiếng giải đáp những thắc mắc trong lòng tôi.

Tôi hoang mang quay sang nhìn cậu ấy.

“Triệt Dã... cậu nói linh tinh gì thế?”

Lẽ nào Hy Nhã ngốc nghếch lại không nghĩ như vậy sao? Chẳng lẽ... cậu không nhận ra cách biểu hiện tình cảm thế này rất quen thuộc sao? Vì... Cậu nhìn tôi, cười nói: “Nét mặt này cũng đã từng xuất hiện trên mặt mình, và cũng xuất hiện trên mặt Hứa Dục”.

“Triệt Dã...”

“Thực ra trước đây mình cũng đã cảm nhận được điều đó chỉ là Hy Nhã ngốc nghếch không nhạy cảm mà thôi, cho nên, mình cũng không để tâm làm gì... Bây giờ nghĩ lại, mới thấy Cố Hạo Thần thật là giỏi, đã cố kìm nén tình cảm của mình mà không nói ra, đôi lại nếu là mình và Hứa Dục, chắc chắn là không thể làm được.”

Nụ cười trên mặt Triệt Dã ánh lên sự cảm thông, khâm phục, và cả... đồng tình.

“Có một số thứ không phải là cứ lặng lẽ gìn giữ và chờ đợi thì có thể có được. Cậu nói xem, có đúng không Hy Nhã ngốc nghếch?”

Chắc là Triệt Dã đang nói tới Thần...

Nếu như những gì Triệt Dã nói là sự thật, nếu như Thần thực sự thích tôi, vậy tại sao anh ấy không tỏ lộ với tôi?

“Hy Nhã, tuy lúc mới đầu anh luôn yêu thương chiều chuộng em như một cô em gái, nhưng sau này lớn lên, anh mới hiểu được rằng em gái anh không bao giờ quay về được nữa, nhưng đối với Hy Nhã, anh luôn có tâm niệm là cả đời này phải bảo vệ cho em, đó là điều không bao giờ có thể thay đổi được.”

Trên bãi biển hôm đó, những lời nói trước khi anh biến mất lại một lần nữa văng vẳng bên tai tôi.

Bây giờ nghĩ lại câu nói này, hình như tôi đã hiểu được tình cảm của anh.

Lúc đầu anh chỉ coi tôi như là cô em gái, nhưng cùng với thời gian Thần đã hiểu ra được nhiều vấn đề những lời nói dối trước đây đã được làm sáng tỏ. Nhưng tình cảm thuở nhỏ lớn lên cùng với nhau lại không thể thay đổi được, mà thứ tình cảm gắn bó này cũng dần thay đổi. Hoặc là thích giống như Triệt Dã đã nói, hoặc... không phải như vậy.

Tôi cảm thấy đó giống như một loại tình cảm không phải là tình thân, tình bạn, tình yêu, mà mỗi thứ giống một chút, nhưng cái gì cũng không phải.

Có thể không cần phải luôn ở cạnh nhau, nhưng lại có thể luôn dõi theo nhau.

Thần...

Em đã hiểu ra rồi.

Tất cả tình cảm anh dành cho em, em đều đã hiểu cả rồi!